

צדק לעם – יוני 2020

ערב חם ויבש בסוף היום עליתי לירושלים למחאה הפרטית שלי. 23:00 אחרי הסערה, רוב המפגינים בעד או נגד כבר עזבו את בלפור והם בדרך הביתה

ובכל זאת ככל שמתקרב לבלפור יותר נוכחות משטרתית, הם בקבוצות, בכל מקום בכל צומת, דרוכים, קשובים מחכים להוראות.

כיכר פריז בפנייה לבלפור מחסומי מתכת של המשטרה. מישהו דאג להדביק עליהם סטיקר "נתניהו סוגר אותנו".

עוקף את המחסומים, צועד בבלפור, המצלמה תלויה לי על הצד, מתבונן, מפנים ומידי פעם מרים אותה ומצלם, מנסה להתמקד בדברים שמרגשים אותי, אנשים, שלטים, אור.

מצד ימין צעירים לצד בד לבן, הי חבר, בוא ספר לנו, מה החלום שלך? אני עוצר וחושב לרגע מה החלום שלי? חוצה את הכביש, מתקרב אליהם מקבל פתק קטן וטוש וכותב עליו כמה מילים, צעירה עם גופיה שחורה ומטפחת צבעונית על הפנים מצמידה עם סיכת מתכת את החלום שלי לבד לבן. מציץ לחלומות של אחרים הסמוכים לחלום שלי, רובם רוצים שקט, צדק, לחיות בכבוד.

מתמרן בין מחסומי המשטרה, חוצה את הכביש צעירים עם שלטים שמוטים, זמבורה, ודגל זקוף יושבים מותשים על המדרכה. שלטים, דגלים, אנשים על כסאת פלסטיק מסכמים עוד יום של מחאה, לצידם אחרים גוררים מזרונים מתכוננים לעוד לילה מול בית ראש הממשלה.

בהמשך הרחוב בסמוך לכניסה לבית של ביבי מחאה נגדית, תומכי ביבי, ברזנטים עם

פרסומים ממערכת הבחירות האחרונה, דגלים וכרזות בכתב יד "ביבי המלך" שוטרים חוצצים בין שני המחנות. מתקרב למחנה הימין, מצלם את השלטים, מיד קופץ לכיוון שלי צעיר מתומכי ביבי וצועק "הי תפסיק לצלם" אני לא מפסיק, הוא חוצה את המחסום ומגיע אלי בלי מסיכה על הפנים, מוכן לקרב, מי אתה? "קוראים לי יואל", אני ממשיך לצלם, למי ולמה אתה מצלם?

אסור לצלם כאן זה שטח סגור! אני מפסיק לרגע לצלם, ועונה לו בשקט: "בהפגנות ומחאות לכל אחד יש תפקיד, יש כאלו שצועקים יש שאוחזים בשלטים ויש כאלו שהמחאה שלהן היא המצלמה" הוא מבין שלא יצא לו ממני שום דבר מועיל, ממלמל קללה וחוזר למתחם הימין.

ממשיך לצלם וכשהרחוב נרגע ונרדם בהדרגה, אני נסער, חוזר הביתה עם תחושות מעורבות, בירידות מירושלים אני מחליט לחזור מחר, מוקדם בבוקר. למחרת 7:30 אני כבר ברחוב בלפור, בצד שמאל שלט "בוקר טוב תודה שבאת...". לצידו צעירים ישנים על מזרונים, הרחוב מנומנם, שקט.

מצד שמאל לוכדי החלומות, ישנים מתחת לפתקאות עם חלומות של אחרים וחולמים את החלום הפרטי שלהם.

בהמשך שתי נשים עם שלט:
"כל מה שצריך זה אדם אחד ועוד אחת ועוד אחת/
בכדי להתחיל מהפכה"

השלט מדבר אלי מרגש אותי, אני נעצר לצידן, לשיחת בוקר, מזדהה, מודה, מעודד וממשיך.

בדוכן של הליכוד פנים חדשות לא אלו של אתמול בלילה, צעירה בלונדינית, עוקבת אחרי במבטה, מחכה לרגע שאני מרים את המצלמה ואז היא נדרכת "בואינה... יא שמלאני, מה אתה מצלם, תפסיק לצלם" היא הודפת את המחוסם, יוצאת אלי ובדרך צועקת לשוטר מנומנם שמתבונן בנו, "שוטר, הוא מצלם, תגיד לו שיפסיק לצלם" השוטר עונה לה מותר לו לצלם זה שטח ציבורי! היא צמודה אלי, מאיפה אתה? לפיד אני עונה. (אני גר בשפלה בישוב בשם לפיד) זהו השד משתחרר לגמרי מהבקבוק: "אתם מלפיד, הזבל של הזבל, המיץ של הזבל... שמאלנים, עוכרי ישראל" אני לא מגיב וממשיך לצלם, בחור צעיר "מהמחנה השני" תופש אותי ביד שמאל הי, עוזב אותה, כל בוקר אותו הסיפור, היא מחפשת עם מי לריב, בוא לשתות איתי קפה של בוקר, יש לנו כאן פינת קפה נחמדה. אני מלווה אותו לפינת הקפה, מאחורינו הגברת ממשיכה לצעוק ולקלל, "עאלק, מלפיד הוא בא לנו לכאן"

פינת האוכל, מדפים מאולתרים עם קופסאות שימורים, פירות, עוגיות ושאר תופינים שאנשים טובים מביאים כל היום.

צעירה לצד המדפים, מורידה לרגע מהפנים מטפחת ורודה מחייכת, מה אמרת שהיא צועקת כך עליך? היא לא מחכה לתשובה ומציעה

להכין לך קפה?

אני מודה לה, מתעניין איזה קפה יש לכם? היא מתנצלת
"נס קפה של פעם"

אני מוריד לרגע את המסכה מחייך בחזרה, מסרב בנימוס מודה לה ומבטיח לחזור מאוחר יותר כשהרחוב יתעורר, פונה שמאלה חוצה את הכביש לרחוב קרן קיימת.

רכב עם דגלים צופר וחוצה במהירות את הצומת על הגג שלו רמקול "באבא ביבי, רק ביבי"
אני צועד כשמעלי עננה כבדה.

מנסה להבין מה זו התחושה הזו: עלבון, כעס, דאגה, פחד?

במצבים של סערה רגשית בית קפה הוא המקום שבו אני מחנה את הנפש.

חייב קפה, בית הקפה הראשון עמוס ויש תור בכניסה, ממשיך לשני, חוץ ממני יש עוד שני לקוחות. מזמין קפה וקרואסון, יושב צמוד לחלון המשקיף לרחוב, לוגם מהקפה, בוהה על הירושלמים שחולפים בדרך לעבודה.

בין לגימה ללגימה עולות בי מחשבות: מה קורה לנו? מנסה למקם את עצמי במחאת רחוב בלפור, אלו ימים בהם אין את הפריבילגיה להתנתק, מבלי להרגיש שייכות למשהו, בעד או נגד.

ימים בהם החלוקה היא לא למחנות של ימין או שמאל, לצודק או לא, התחושה היא של שינוי בתודעה, זהו אנחנו בשלים לחיי שיתוף, הקשבה לצד לשני גם אם אנחנו לא מסכימים, לקבל את השונה בכבוד ובאהבה ולא מתוך כח ושררה.

אנחנו בשלים לצאת יחד לדרך חדשה עם מנהיגות אמינה, ישרה, מקצועית, קשובה, הפועלת ממניעים אחרים, מנהיגות המייצגת את העם.

יואל שתרוג – אדמה יוצרת